

L'ARULL

Periòdic defensor dels interessos morals i materials de la comarca

Nº 1051.

NUM. 8

OLOT 3 DE OCTUBRE DE 1914

ESTIU I

El preu del nombre corrent el posem ben baratet perque estigui a l'alcanç de tots els capitalistes: **10 OTS.** però el del nombres atrassats serà una miqueta més car: **20 OTS.**, perque lo atrassat és més antic, i ja se sab que les coses antigues inspiren molt respecte, i per lo tant son més apreciades.

*El Redactor
Gustau Ferrer*

PER FI L'ALL HA SORTIT

Quan nosaltres erem felissos, es a dir, quan en Barnadas ens saludava, tot ehs seguia com una seda i els conflictes més escabrosos se'ns resolien com si fossin les més senzilles nimietats; però d'ensà que hem tingut l'horrenda fatalitat de caure en desgracia davant del municipal poder d'en Parnadas, sembla que aquest hagi influït en la Deva de la Mala Estrugancia, per a que trasbalsi el nostre mon i totes les més petites coses ens surtin al revés.

En el nombre anterior a les festes del Tura—aquell nombre célebre que fou víctima de la tolerancia que ara's gasta a tot drap—haviem anunciat que'l darrer ALL no sortiria fins al cap de quinze dies, pero veieu aquí que'l mal esperit de qualques dificultats se proposà fer-nos la santíssima guitza

Els *ninots* que avui figuren en la plana primera s'havien quedat a Barcelona, venint en son lloc uns altres, no tant tristos com els coneguts, que no tenien res que veurer amb les coses de casa nostra. Retornats a la fàbrica d'aont havien sortit, ens envien el despampanant clixé que necessitàvem, però—¡pega negra!—romput en dos. Inmediat telefonema al cànto perquè'l tornin a fer nou, per quin motiu no'ns el remetien fins aquet dijous passat; dia just per a que l'il·lustrat públic d'Olot pugui admirar amb tota la satisfacció com, per les secretes lleis de l'inescrutable destí, aquell lleó tant fer del temps passats ha vingut a ser el modestíssim xai de les marra-nades—aixó sona a l'apellido—que sols se deixa mansament portar lligat a les mans doctorals de l'*Imperator*.

Aquí'l teniu.

AMOROSA

Ay vara, vareta meva
no'm volguessis pa's deixar,
que jo soc del Doctor Esteva
tant quan jo pugui manar.

Soc feliç amb ma vareta
boi poguent-la acariciar,
i anc'que'm fassin la traveta,
per l'esquerra i per la dreta,
¡que dolç es poguer manar!

Quants anys feia que volia
la vara d'autoritat!
Y are que l'he conquistat
i que tan feliç seria
L'ALL pegant-me nit i dia
no'm deixa amb tranquil·litat.

FINIS CORONAT OPUS

L'istiu se mor. La Natura, la Mare Natura se complau amb anunciar'ho implacablement

Les primeres fulles s'arrosseguen pel passeig anyoradisses de les estivals diades. Els aires cap vesprals comensen a apuntar i l'hermós estol de forasteres que amb llurs cares de rosa, i amb la seva parla simpàtica i ciutadana ens complagueren durant els mesos de companyia, comensen a allunyar-se d'aquestes montanyes paulatinament, silenciosament, i amb elles marxa l'alegria de l'istiu i l'encís d'uns dies inolvidables.

Forasteres barcelonines, damisel·les ciutadanes que omplireu de rialles la nostra vall seriosa. Vosaltres vingueru al nostre terrer i visquereu l'encant de la natura, l'encís de les fontanes i les matavelles dels camps i l'augusta majestuositat de la serra. El vostre esperit delicat i subtil sapigué agermanar-se amb les bel·leses nostres i al aire pur de les prades olotines desclogueren els llavis amb una rialla de ver fervor i obrireu els cors expansius i carinyosos. I nosaltres en gaudirem d'aquesta alegria vostra i amb vosaltres siguerem, i amb vosaltres hem conviscut sentint com mai la frondositat de la nostra terra reflectada en els vostres ulls plens de vida.

Vosaltres vos en aneu i prompte sentirem de nou la trista monotonia de l'hivern olotí que pesa mortalment sobre els nostres cors juvenívols ofegant llurs ansies d'alegria i d'expansió. Ja no floriran vostres rialles vora els jardins del Parc, ni pel Firal ni en el Casino. Tot esdevé trist i solitari, mustí com la fredor de l'hivern que'ns volta. ¡Oh miraculosa transfiguració d'un poble que al sol esquart d'unes cases ciutadanes, al puríssim impuls d'unes veus femenines, se torna riallera la teva faisó seriosa, i esdevé plena de color i de vida l'estàtica monotonia del teu viurer ensopit! ¡Oh caríssim lector i amic! ho! no obris els teus llavis per a formular la pregunta. Si, certament. A Olot hi ha també damisel·les que saben riure i alegrament. Pero...pero... Lector, amic, no m'obliguis a parlar. Que jo be voldria parlar-ne be de les damisel·les olotines, be voldria fer ressaltar la seva honradesa, la seva puritat de costums, els seus principis relligiosos, si...pero... aixó no es tot. I si'm preguntes pel seu caracter, per la seva *civttat*, es clar lector que no podré dirne gaire res de bó. Les senyoretas olotines se recorden de ser elles bones i s'obliden d'una altíssima missió, que per raons d'alta moral està encarregada a la ductil i persuasiva voluntat femenina. Son bones, viuen santament, pero... aislades. No saben ni volen establir aquella reciprocitat, aquell contacte social, que's l'alegria del estiuex. I les mamás les acompanyen en el seu

retraitment pernicios i-fatal per a la nostra vida ciutadana. I aixís, es clar. L'hivern es llarc i aborrit. Les senyoretas per un cantó i els joves per l'altre, i entretant el desgranar-se d'unes llargues hores d'isolament com un bocí d'eternitat que ofega l'alegría i la Joventut i fomenta la secreta passió i l'hipocresía i el vici.... I després diuen que'ls joves olotins son uns *corridos*.

Veritas

! . . . !

Por un beso me he metio
¡Santo Cristo, si supieras!
En un formidable llo;
¡Santo Cristo, si supieras!

Porqué la di un apretón
¡Santo Cristo, si la vieras!
Me siguió en la procesión;
¡Santo Cristo, si la vieras

Ella siempre me miraba
con sus ojos angelinos,
Y yo siempre tropezaba
Perdiendo todos los tinos.

Por esto no se que hacer
Con esta pasión tan loca:
Siirme yo al campo a pacer...
O apuñalarme la boca.

L'ETZEGALLADA

Prólogo ó introducción

Prop de quatre setmanes han passat, caríssims lectors de L'ALL, des de que Mestre Barnadas, per obra i gracia de la seva suceptibilitat, se convertí en un risible César d'aquesta ufana terra. N'hi ha prou amb aquest temps per a que hagueu descuidat el record de l'històrica gesta—de viva veu propalada per nosaltres—que senyalarà la fita d'aquelles seves conviccions sempre fermes i irrevocables—segons diu l'heroe—ensenyades per una bona senyora que'ns la pinten rompent les cadenes de la vituperada esclavitut. Doncs, bé: cal que hus en fem memoria de l'açanya heroica; graveu-la en el frontis de la testa vostra i guardeu-la religiosament per a que vagi de pares a fills en la perennitat dels sigles.

I va l'interessant i magna historia.

El hecho

Era el primer dissapte dels dies setembrins. Del firmament encapotat se'n desprenia una cla-

ror somorta, plena de tristor, que segurament devía influenciar en l'ànim masegat de D. Eveli; car que's lleva matinet amb un mal humor de criatura, com si hagués passat *una noche toledana* de tant pensar amb l'amor que'ns te a nosaltres. Si Madame Thebes se'l hagues mirat, hauría predit pluja...i l'arcaldada.

Convenientment acicalada l'agarena figura del excelentíssim, devalla els graons de casa seva per a fer irrupció a la via pública. *Vici*. I la Magestat camina i passa els vells carrers de la ciutat i no s'atura fins que arriba als umbrals d'una pestilenta adobaría. En ella encontra a un amic pellaire feinejant el seu ofici, i Sa Eminencia, barret en mà ens el saluda i li parla seriosament amb greus embuts florejats per l'emoció. Agre aspecte el de l'amic quan sent els laments del noucentista Jeremias que parleja condolit de la campanya *intiqua* que contra ell nosaltres hem fraguat. Diu del seu talent i de la seva ciencia, parla de que ell es l'home providencíal, el *curalotodo* d'Olot, l'únic, l'escullit. De promte abandona el to de condolencia i agafa el de un irat i exigeix al amic que estoicament aguanta la llauna, que posi en joc tot el poder que te sobre'ls companys per a que no surti L'ALL que correspon a aquell dissapte, car ha sapigué que'l text del nombre es qna furia desencadenada contra la seva persona insigne. Nega el curtidor, per raons poderosíssimes, prestar-li el favor sollicitat, i allovors el Mestre anuncia la perpretació de l'alcaldada descomunal dient que ell en persona anirá als tallers de la nostra imprenta per prohibir la sortida del fantasma periodíc.

I s'en va, Gracies a Deu sien donades. L'amic respira.

Els veins del carrer de S. Bernat, contenen que a quarts d'onze del mateix matí, un senyor que vesteix l'elegant indumentaria del lleuger saita-taulells hi deixa a son pas rastres perfumats d'ordinari patxulí amb barrejes de rosa cocadilada, s'introdueix decididament a la gran fàbrica de L'ALL. La permaneixensa dura l'estona necessaria per a donar ordres severíssimes i d'espant a n'els caixistes, en ausencia del principal, els quals s'astoren i esmaperden i no fan res de bó en el maneix de les lletres de la caixa, fins que'l Polifem d'Olot ha retornat al alt carrer.

A la una de la tarde rebem una visita oficiosa que ens comunica l'imposibilitat de la sortida del periódic, perque han anat a amenassar amb un assalt a la célebre imprenta si no'ns volíem subjectar a la exigencia. Com que'ns parla una dòna que te fóra el seu marit, mitj plorosa i amb el gran espant pintat al rostre, decidim per unanimitat el consentiment.

Madame Theves hauría tingut raó: la tarde aquella va plourer...

Epílogo o final.

I aquet es el fet, caríssims lectors de L'ALL. Ara digueu-nos si aquells procediments d'«El Deber» que tan havien bescantat les planes i columnes de «Revis-

ta Olotina» han fugit del carrer de S. Rafel per anar-s'en al carrer de S. Tomàs. Jutjeu imparcialment vosaltres, i si veieu i coneixeu al culpable, al renegat, a la veleta contínua de la política d'Olot, castiguen-lo aplicant-li indeleble al front el màcul tatuatge del despreci i de la botxornosa impopularitat.

ELS ENFADATS

El pare Roca, a qui ha pogut, li ha dit que erem uns mal educats; que no coneixiem els modos.

Favor que's fa P. Manel. Tots hem concorregut a les seves lliçons, però si'ns va encomanar els mals modos no vàrem poguer de cap manera aprendrer de portar la roba bruta.

Successos de l'any 1939

que coneixem per la nostre clariuància

Avui fa vuit dies que D. Eveli Barnadas Vila, donà una conferència en el «Centre Catalanista». Sembla que se'l processarà per haver vertit certs conceptes contra el govern que avui governa i'ls alcaldes de R. O.

Entre'ls oradors que prengueren part en el mitin republicà que tingué lloc diumenge en el Teatre Principal, hi figurava D. Eveli Barnadas Vila, que, a més d'altres coses importants, digué que la República era la única salvació d'Espanya. Va acabar després de cridar tant com va poguer: ¡Viva la República Espanyolaaa... Sembla que'l processarán.

Avans d'ahir el Comitè de la Xiera (a) Comitè Liberal, va celebrar reunió per a designar els candidats que deuen lluitar en les properes eleccions municipals. Com que entre'ls reunits s'hi trobava D. Eveli Barnadas Vila, aquest va fer un discurs com sempre, dient que ell era l'únic talent que hi havia a Olot, que no volia pas ser concejal, però que també'n seria si no'l tiraven a l'aigua. Sembla que'l negarán.

S'ha constituït la «Joventut Conservadora d'Olot.» Avans de la constitució—no la del 76—definitiva hi va haver-hi reunió previa per a distribuir el càrrecs de la Junta. D. Eveli Barnadas Vila va fer un discurs com sempre, dient que ell volia ser el

president perquè era el que tenia més qualitats idònees. Els reunits, arrunfant el nas, varen deixar-lo ser president.

Ha sigut nomenat Alcalde de R. O., D. Eveli Barnadas Vila.

Demà passat, si a Deu plau, arribarà a nostra ciutat el Delegat General del Partit Tradicionalista Espanyol. Hi anirà a esperar-lo la Junta en pes de la «Joventut Tradicionalista» amb son president al cap, D. Eveli Barnadas Vila.

El gran rotatiu *La Comarca*, continua publicant aquells espaterrants i convinçents articles intitolats *Amb motiu d'una nova associació*. Amb motiu d'una cosa tant vella, augmenta de dia en dia la baixa de subscriptors, perquè diuen que les neulades son més propies per a les festes de Nadal.

Soms de la mateixa opinió.

L'ALL S'AMAGA

L'ALL s'amaga. Quan ve l'hivern, L'ALL se soterra fins que les primeres calors apuntin. Mentre esdevenen i trascorren les llargues diades hivernals, L'ALL germina i fructifica, i quan torni a sortir, haurà de nou la frondosa vitalitat d'una joventut verge i incorrupta. Perquè senyors, aquesta es la veritat. Avui amaga L'ALL la seva faisó riallera i simpàtica i niagú pot dir-ne mal per les seves picades. Totes han sigut justes i oportunes; totes han sigut alabades i de resultats pràctics. Males llengües creien recordar en L'ALL, l'imatge d'aquell djariot pecador que ara dos anys ens feia caurer la cara de vergonya; hi ha hagut fins qui ens ha acusat d'immorals i calumniadors, però la veritat es que tota la gent sensata que tals coses digué, venia, més tart a rectificar i a escusar la seva conducta envers nosaltres. L'ALL s'amaga satisfet i orgullós de la seva missió. Amb la consciència neta i la rialla a flor de llavi, ceremoniosament penetra dins del seu amagatall. Deu vulga que quan retorni a sortir pugui riurer sense picar, perquè tothom formi fent la seva via tal i com Deu mana. Allavors L'ALL riurà a gust, perquè serà arribat el dia de la felicitat d'Olot.